

43 KOT

# KIS HAV



A CZIZÁK LESKELŐDTEK. (Lásd a 298. lapon.)

XLII. kötet, 19. szám. Ára negyedévre 1 frt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr. 1892. május 8-án.  
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

Szám.

JTOK.

16-dik  
fejtése:

Décsy  
és Olga,  
os Géza,  
Margit,  
Gizella,  
Reitzer  
er test-  
s Dezső,  
Rózsika  
Sárka,  
mruska,

Kries-  
Orsolya,  
ali, Ber-

ik szá-  
fejtése:

Jagassy  
Reitzer  
kovich  
Steiner  
Kriesfa-  
Schlé-  
Antal,  
Béla,  
e, Csip-  
Weisz  
Deutsch  
Floria

att, a

insé-  
tettek:

i tele-  
frt.,

ada-  
si.

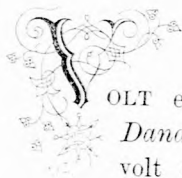
-épület.  
a.

## A GORGON FEJE.

— Rege a görög hajdankorból. —

Elmeséli *Szidi néni*.

(Több képpel.)



OLT egyszer egy király-leány, *Danae* volt a neve. Ennek volt egy fia, kit *Perseus*nak hívtak.

Mikor *Perseus* még egész kicsiny gyermek volt, gonosz emberek az anyjával együtt egy ládába gyűrték és kitétek a tengerre. Éppen friss szellő járt, kivitte a ládát a révből és az örökké nyugtalan hullámok fel- és alá billentették. *Danae* magához ölelte kis fiát és rettegve várta a halált. A láda azonban szépen tovább uszott, nem süllyedt és nem is fordult fel. Csak mikor beesteledett, oly közel ért egy szigethez, hogy beleakadt egy becsületes halásznak a hálójába, és az kihúzta a szárazra. A sziget *Scriphus* szigete volt, hol *Polydectes* volt a király és egyszersmind a halásznak is a bátyja.

Ez a halász igen derék, emberséges ember volt. Sok jót tett *Danaéval* és a kis fiával; nem is szünt meg róluk gondoskodni, mignem a kis *Perseus* erős, bátor és ügyes ifjává nőtt fel. *Polydectes* király már azelőtt régen látta volt az idegeneket, az anyát és fiát, akik egy uszó ládában jöttek az ő birodalmába.

Am a király nem volt olyan jószívű mint öcsse, a halász, sőt nagyon is rossz ember volt. Elhatározta, hogy *Perseust* valami nagyon veszélyes kalandba küldi,

melyben valószínű hogy elpusztul; és azután *Danaéval* is rossz szándéka volt. Sokáig tanakodott azon, valjon mi lehet a legveszedelmesebb, amit egy fiatal ember véghez vihet. S azután, mikor akadt valamire, ami oly végzetesnek ígérkezett mint amilyennek ő azt óhajtotta, előhívatta *Perseust*.

Az ifju sietett a palotába, hol a király, trónján ülve, fogadta őt.

— *Perseus*, szólt *Polydectes* király nyájasan, derék, szép ifjává serdültél. Sok jót tettem én te veled s édes anyáddal itt *Scriphus* szigetén. Hiszem, hogy nem ellenkeznel, ha kivánnám, hogy ezt valamiképp megháláld.

— Felséges uram és királyom, mondá *Perseus*, kész örömmel kockáztatnám életemet, hogy hálámát kimutassam.

— No lám! mondá a király álnok mosolygással. Egy kis kalandot terveztem a számodra; bátor és merész fiu létedre bizonyonnyal örülsz majd neki, mert ritkán kínálkozik ilyen jó alkalom a kitüntetésre. Tudd meg tehát, fiam *Perseus*, hogy nekem az a szándékom, hogy hitestársul veszem a szép *Hippodamia* hercegnőt; már pedig az ilyen alkalommal szokás a menyasszonynak valami messze földről hozott, drága és rendkívül szép ajándékkal kedveskedni. Megvallom őszintén, kissé zavarba ejtett engem a gondolat, hogy honnan is szerzhetnék valamit, ami a szép hercegnő kiváló izlésének megfelelően. Most végre azt hiszem, megtaláltam a legalkalmasabbat.

— És tehetnék-e én valamit felséges uram érdekében? kérde az ifju *Perseus*.

— Tehetsz sokat, ha valóban oly bátor fiú vagy, mint amilyennek hiszlek, válaszolt a király kegyesen. A nászajándék, melyet *Hippodamia* hercegnőnek szántam, a *Medusának* kigyóhaju *Gorgon* feje. Te rád bízom, hogy azt nekem el is hozd. Szeretnék már ennek a dolognak a végére járni és örülnék, ha minél előbb indulnál el a *Medusa-Gorgon* fölkeresésére.

— Holnap reggel utra kelek! mondá *Perseus* hévvel.

— Ugy tégy, vitéz fiam, (Lásd a képet a 292. lapon.) buzdítá őt a király. Azután vigyázz ám, jó *Perseusom*, hogy valamikép baj ne essék a *Medusa* ábrázatán, mikor leütöd a fejét. A lehető legépebb állapotban kell azt elhoznod, hogy az ajándék meg is feleljen a szép hercegnő kiváló izlésének.

*Perseus* elhagyta a palotát. Alig távozott azonban, a király nagy hahotára fakadt. Amilyen gonosz volt, hát örült a lelke azon, hogy milyen könnyen ment lépre az a szegény fiú. Gyorsan terjedt el a hire a szigeten, mire vállalkozott *Perseus*. Örültek neki sokan, mert a sziget lakói többnyire épp oly gonoszak voltak mint a királyuk; mitsem láttak volna szívesebben, mint azt, hogy *Perseust* és édes anyját valami nagy baj érné.

Ugy látszik, ezen a szerencsétlen szigeten egyetlen jó ember csak a halász volt.

Valamerre csak elhaladt *Perseus*, ott össze csődült a nép, ujjal mutogattak feléje, és csúf arczfintorítással gunyolták, amennyire merték.

— Ho, ho! kiálták, majd jól megharapdálják ezt a *Medusa* kigyói!

Élt akkoriban három *Gorgon*. Ezek a legsudásabb, a legrémesebb szörnyek voltak, melyeket a világ valaha látott. Hárman voltak testvérek, némikép nőhöz hasonlítottak, de valójában csak valami ritka faj mérges, veszedelmes sárkányok voltak. Nehéz elképzelni, milyen iszonyatos lény volt ez a három testvér. Hajfürtök helyében mindegyiknek a fején százával tekerődött, sziszeggett az óriás nagy kigyó. Szájukból méregtől duzzadó, kétágú nyelv lövellt ki. A *Gorgonok* fogai hosszú horgok voltak; a kezük ércből, a testüket pikely borította végig, kemény és áthatlan, mint a vas. Szárnya is volt e három szörnyetegnek, még pedig a képzelhető legpompásabb. Minden egyes tolla tiszta, fényes szinarany és vakító fényben ragyogott, mikor a *Gorgonok* a nap fényében röptek.

De mikor az emberek csak egy szempillantással vették is észre ezt a tündöklő ragyogást ott fenn a magasban, rémülve siettek elrejtőzni. Nemsak a *Gorgonok* érczes karmai, melyekkel oly örömezt szakgatták széjjel az embereket, s nem is csupán a szörnyetegek kigyós fürtjei ejtették őket oly nagy félelembe; — a legborzasztóbb az volt, hogy a mikor halandó ember csak egyetlen egyszer nézett egy *Gorgonnak* az arczába, biztos lehetett felőle, hogy abban a pillanatban hideg kővé válik.

Bizony nagyon veszedelmes volt a kaland, melyet a gonosz király kigondolt s melyre az ifju hős vállalkozott. *Perseus*, mikor megfontolta a dolgot, arra a meggyőződésre jutott, hogy kevés

a reménye szerencsésen esni át ezen a kalandon. Sokkal valószínűbb, hogy ott válik kővé, mint hogy elhozza onnan a *Medusa* fejét. A magánál idősebb embert is vissza riasztotta volna az, hogy nemcsak életre-halálra kell küzdeni ezzel az érz-kezű, kigyó-hajú szörnyeteggel, de behunyt szemmel köll ezt végeznie, vagy legalább is úgy, hogy egy szempillantást se vet az ellenére. akivel küzd, különben nyomban kővé mered, ha sujtóló ütésre emeli a karját, és ott állhat így századokig, amíg elporlasztja az eső, a vihar és az idő. Nagyon is szomorú sors oly ifjúnak, aki sok hőstettet óhajtana még véghez vinni és sok jót élvezni ebben a szép világban.

Annyira kétségbe ejtette *Perseust* ez a gondolat, hogy nem volt szive megmondani édes anyjának, mire szánta ő magát. Fölvette a paizsát, felkötötte a kardját és átevezett a szárazföldre. Ott leült egy magányos helyen és alig bírta elfojtani könnyeit.

Amint ott ült, elmerülve bánatában, egy hangot hallott egészen a közelben.

— *Perseus*, szólt a hang, miért vagy oly szomorú?

*Perseus* fölkapta fejét a kezeiből, melyekkel bújában elfödte arcját. Azt hitte, egymaga van itt, és ime: egy idegen ember állt előtte.

Eleven, okos arcú fiatal ember volt az; vállán köpönyeg, a fején furcsa formájú süveg, csudásan tekerődő bot a kezében és rövid görbe kard az övében. Igen könnyed és mozgékony testalkatúnak látszott, mint aki nagyon megszokott minden nemű testgyakorlatot és jól érti a tornázást. Tekintete

értelmes és részvevő, s bár kissé pajzán kedvűnek látszott, annyi jószággal nézett *Perseusra*, hogy ez mindjárt könnyebbedni érezte a szívét. Azon kívül, mivel valóban bátor fiu volt, szégyelte, hogy őt valaki sirni látta, mint az iskolás gyermeket, mikor talán még nem is volt ok reá, hogy kétségbe essék. Gyor-



— UGY TÉGY, VITÉZ FIAM! (Lásd a 291. lapon.)

43 KOT

san letörülte a könnyeit és bátran felelte:

— Nem vagyok én szomorú, csak egy kalandom tesz gondolkodóvá.

— Ohó! mondá erre az idegen Csak mondjad el nekem részletesen, talán segítségedre lehetek. Elég ifjunak segitettem már én kalandos vállalkozásaiban, főké-



... FÜLÁGASKODOTT A VÁLLÁRA. (Lásd a 301. lapon.)

pen olyanokban, amelyek veszedelemmel jártak. Talán hallottad is már a híremet? Sok mindenféle nevem van nekem. Mondd el, mi a bajod, majd megbeszél-

jük a dolgot, azután meglátom, mit tehetek érted.

(Folytatása következik.)

a reménye szerencsésen esni át ezen a kalandon. Sokkal valószínűbb, hogy ott válik kővé, mint hogy elhozza onnan a *Medusa* fejét. A magánál idősebb embert is vissza riasztotta volna az, hogy nemcsak életre-halálra kell küzdeni ezzel az ércz-kezü, kígyó-hajú szörnyeteggel, de behunytt szemmel köll ezt végeznie, vagy legalább is úgy, hogy egy szempillantást se vet az ellenére. akivel küzd, különben nyomban kővé mered, ha sujtóló ütésre emeli a karját, és ott állhat így századokig, amíg elporlasztja az eső, a vihar és az idő. Nagyon is szomorú sors oly ifjúnak, aki sok hőstettet óhajtana még véghez vinni és sok jót élvezni ebben a szép világban.

Annyira kétségbe ejtette *Perseust* ez a gondolat, hogy nem volt szive megmondani édes anyjának, mire szánta ő magát. Fölvette a paizsát, felkötötte a kardját és átevezett a szárazföldre. Ott leült egy magányos helyen és alig bírta elfojtani könnyeit.

Amint ott ült, elmerülve bánatában, egy hangot hallott egészen a közelben. — *Perseus*, szólt a hang, miért vagy oly szomorú?

*Perseus* fölkapta fejét a kezeiből, melyekkel bújában elfödte arczát. Azt hitte, egymaga van itt, és ime: egy idegen ember állt előtte.

Eleven, okos arczu fiatal ember volt az; vállán köpönyeg, a fején furcsa formájú süveg, csudásan tekerődő bot a kezében és rövid görbe kard az övében. Igen könnyed és mozgékony testalkatúnak látszott, mint aki nagyon megszokott minden nemü testgyakorlatot és jól érti a tornázást. Tekintete

értelmes és részvevő, s bár kissé pajzán kedvűnek látszott, annyi jószággal nézett *Perseusra*, hogy ez mindjárt könnyebbedni érezte a szívét. Azon kívül, mivel valóban bátor fiu volt, szégyelte, hogy őt valaki sirni látta, mint az iskolás gyermeket, mikor talán még nem is volt ok reá, hogy kétségbe essék. Gyor-



— UGY TÉGY, VITÉZ FIAM! (Lásd a 291. lapon.)

san letörülte a könnyeit és bátran felelte:

— Nem vagyok én szomorú, csak egy kalandom tesz gondolkodóvá.

— Ohó! mondá erre az idegen Csak mondjad el nekem részletesen, talán segítségre lehetek. Elég ifjunak segitettem már én kalandos vállalkozásaiban, főké-



... FÖLÁGASKODOTT A VÁLLÁRA. (Lásd a 301. lapon.)

pen olyanokban, amelyek veszedelemmel jártak. Talán hallottad is már a híreimet? Sok mindenféle nevem van nekem. Mondd el, mi a bajod, majd megbeszél-

jük a dolgot, azután meglátom, mit tehetek érted.

(Folytatása következik.)

## LEVÉL A TENGER MELLŐL.

(Képpel a 296—297. lapokon.)

*SZÉP Fiúme Budapeستől messze van,  
El-odáig a vasuton utaztam.  
Egész éjjel meg egy fél nap telt bele,  
Mig vonatunk földél alá gördüle.*

*Ottan vártak Ella, Giza, Lajoska;  
Rögtön vittek, szálljak velük hajóba.  
Oda által int felénk Abbázia —  
Ott köll beteg mamánknak most laknia.*

*Oh, mikor megpillantám az Adriát,  
Milyen érzés hatotta a keblem át!  
A kelő nap fénylett végtelen vizén...  
Mintha a menny fölött usztam volna én.*

*Szép a világ, a ragyogó magas ég,  
Uszó felhő, fodros hullám... mind mi szép!  
De a légszebb, a legédesebb az, ha én  
Ott függhetek rég nem látott  
Drága anyám kebelén!*

## BAJUSZHEGYI ÉS TÁRSAL.

— Beszélyke, képpel a czimlapon. —

— MI VAN abban az ócska kosárban?  
Nini! Jaj de gyönyörű cziczuskák!— Ugy-e szépek? Bizony szinte kár  
érettök.— Miért kár? Hiszen nincsen semmi  
bajuk!— Most nincs, de majd lesz, ha meg-  
fürödnek.— Ugyan no! Nem szoktak a kis czi-  
czák fürödni.

— Ezek pedig fognak.

— Jaj te, csunya Jani! Csak nem  
akarod őket vízbe fojtani?— Nincs különben. Nem szívesen te-  
szem, de hát nem veszi meg őket senki.

— Hát eladnád?

— El én. Vegye meg ifiuracskám, ha  
van pénze.

— Van... de nem sok.

— No, hiszen nem is vagyok én drá-  
gás ember. Mennyije van?— Had lássam... az enyém egy  
tizeske... és itt van nálam a Birike  
tizeskéje is... meg a két fényes kraj-  
czárkája.— Vagyis összesen huszonkét kraj-  
czár. No, az nem igen sok.

— Hát nem elég?

— Elégnek persze hogy nem elég, de  
ha nincs több, hát Isten neki... Más-  
nak nem adnám, de Berti urfi régi jó  
ismerősöm, hát oda adom ennyiért is.  
Ráadásul még ezt a kosarat is oda adom,  
hogy kényelmesebben haza vihesse.A kis Bertike átvette a kosarat a  
három kis cziczával. Jani átvette a  
pénzt, aztán kiki ment a maga útján.  
Egyikök nagyon meg volt elégedve, ez  
pedig Jani volt, aki nevetve szólt ma-  
gában:— No, ezt a buksi urficskát jól meg-  
csiptem! Megfizettettem vele, amit ingyen  
is megkaphatott volna. Haha! Szemesé  
a világ. Jó lesz ez a kis pénzecske, ha  
majd bemegyek a városba.Bertike is nagyon meg volt eleinte  
elégedve. Mert nagyon szerette az efféle  
kis állatkákat és nagy lelki öröme  
szolgált, hogy a három kis cziczát meg-  
mentette a vízbe fojtástól. Hiszen az  
szörnyőség lett volna... mikor már nem  
is olyan egészen piczinyek. Meg vannak  
mentve, hát ez nagyon jól van. De azért  
Bertike egyszerre csak mégis nagyon  
vakargatni kezdte a füle tövét.

— Hm, hm! De hátha!.. Birike csak megőrzésre adta a nekem pénzét... hátha neki nem lesz kedvére... és vissza követeli a tizeskét, meg a két fényes krajczárkát!

Ez komoly veszedelem. Mert Bertikének bizony egy árva krajczárja sem volt. Már pedig az bizonyos, felelni tartozik a rábizott pénzről. Ami a másé, azzal nem lehet tetszés szerint bánni. Ezek miatt a szegény kis cziczák miatt utoljára még sikkasztás bűnébe keveredett.

De nem azért volt Bertike olyan ügyes legényke, hogy mindjárt nagyot ijedjen. Egy kis gondolkodás után furfangosan mosolygott.

— No, majd meglátjuk. Azt hiszem, mégsem lesz semmi baj. Ismerem én az én Birikémet.

Amint az udvarra ért, ott látta Birikét, aki persze mindjárt kíváncsi lett, hogy mit hoz Bertike. Nem láthatta, mert Bertike letakarta a kosarat a kendőjével.

— Valami nagyon szépet, nagyon kedveset hoztam, mondá titokzatosan. Jőjj a szobába, ott majd megmutatom.

Siettek be s ott Bertike megmutatta a három cziczát. Birike szinte tánczolt örömeiben.

— Jaj de szépek! Jaj de aranyosak! Hol kaptad? És nekem hoztad őket ugy-e?

— Nem egészen. Az ilyen szép jószágokat nem adják ám ingyen. Én a magamét megfizettem. Az a kérdés, meg akarod-e te is fizetni a magadét?

— Hogy ne? Nálad van a pénzem, mind oda adom.

— Akkor jól van. Így hát kettőnké lesz a három czicza.

— És mi lesz a nevök? Mert nevet köll nekik adnunk.

— Azon még nem gondolkoztam. De ennek a legnagyobbiknak már tudok nevet. Nézd, mily hegyesen áll a bajsza. Ez Bajuszhegyi lesz.

— Ez a kedves fehér pedig Hőfehérke.

— Nem bánom. Ez a harmadik meg Czirmoska.

— Nagyon jó lesz. Jaj de pompásan fogunk velök eljátszogatni!

Mindjárt hozzá is fogtak és jó ideig elmulatoztak a kedves kis jószágokkal.

Egyszerre azonban aggodalmasan pillantott Birike Bertikére és kétkedőleg kérde:

— De hát aztán... mit gondolsz Bertike... a mama megengedi-é, hogy ennyi cziczánk legyen?

Ez fogas kérdés volt. Bertike rendszeren nagyon könnyen megfelelt a Birike kérdéseire, de most az egyszer megakadt. Mert hát, mi tagadás benne, nem merte bizonyosnak mondani, hogy a Birike kérdése hiába való.

— Majd meglátjuk... majd meglátjuk. Ki kell gondolnunk valamit, hogy megnyerjük mamácskát.

Birikének semmi sem jutott eszébe, miképen lehessen azt megcselekedni; de Bertike hamar készen volt a tervével.

A mama ott himezgetett a maga szobájában, mikor fölnyílt az ajtó s félig komoly, félig rejtelmesen mosolygós képpel belépett a két testvér. Az orruk hegyén is látszott, hogy akarnak valamit.

— No, mi az ujság? kérdé a mama. Mit kívánnátok? Mert kell valami, azt látom.

— Oh dehogya, kedves mama! szólt Bertike. Azaz mégis... csakugyan... kérni akarunk valamit.

— Hadd hallom, mi az?

— Hát... találtunk három kedves kis pajtásra, szeretnők bemutatni, ha szabad volna.

— Hogy ne volna szabad! Szívesen látom őket, ha arra valók, hogy játszótársaitok legyenek.

— Oh, nagyon arra valók, bizonyítá Birike. És ugy-e mamácska, megtarthatjuk játszótársainknak?

— Mondom, attól függ, milyenek.

— Nagyon kedvesek, szelidek, vidámak.

— Akkor nincsen semmi kifogásom. De hát most már hadd lássam őket.

— Vezesd be őket, Birike. Itt vannak az ajtó előtt.

Birike kiment és egyszerre csak három fürgé bohó kis czicza ugrándozott be nagy vígan az ajtón. A mama akaratlanul is elmosolyodott s Bertike és Birike tudták, hogy így már megnyerték a csatát.

— Ugy-e gyönyörűek, kedves mama? szólt Birike.

— Persze, persze. De hát, kedves fiaim, mit akartok három cziczával? Ez már nagyon is sok. Egész menaszériátok lesz. Nem elég a két kis kutya?



— Igaz a! szólt Bertike kissé meghökkenve. Majd meg is feledkeztem a két kutyuskáról.

— Pedig azokra nagyon is gondolnunk kell, mert a kutya meg a macska nem szokott jó barátságban élni egymással.

csak jó tanácsot sem adhatok, mert nem igen tudom, két kutya meg három macska hogy férhetne meg egymással.

Bertike és Birike azonban nem estek kétségbe. Ha a mama nem tudja, bizonyosan tudja Mihály, az öreg kertész. Az sokat bajlódik mindenféle állattal, virággal, és már sok jó tanácsot adott nekik. Siettek is mindjárt hozzá. Csak az volt a baj, hogy az öreg Mihály éppen most nagyon sűrgetős és fontos dologgal volt elfoglalva és nem igen törődött velök. Meghallgatta, amit beszéltek, de aztán kurtán felelt.

— Biz' az nehéz feladat, kutya-macska barátságot teremteni. Az teljesen ő tőlük függ. Ha akarják, jó barátok; ha nem, hát nem. Össze kell őket szoktatni kicsi korukban és kipróbálni, megférnek-e egymással. Magukra köll hagyni, hadd boldoguljanak.

— Ezt mindjárt megpróbáljuk. Egy helybe csinálunk nekik tanyát ott a kocsiszinben.

Elő hozták a kis cziczákat és bevitték a kocsiszinbe. Volt ott egy ócska hordó tele tömve szénával. Oda helyezték el a cziczákat. Ezeknek nagyon tetszett a pihenő

— De mi megtanítjuk rá. Csak azt kell tudnunk, hogyan fogjunk hozzá.

— Az már a ti gondotok. Én még

hely, mindjárt el is nyújtózkodtak és szundikálni kezdtek.

— Most elő hozzuk a kutyácskákat, mondta Bertike.

A két kis kutya ott játszogatózott az udvaron és könnyen engedte magát megfogni.

— Ide tesszük őket a földre, a hordó mellé, szólt Bertike. Fönn már nincs hely; de meg a cziczák meg is haragudnának, ha zavarnák őket álmukban.

A két kis eb nyugodtan ott maradt, ahova tették. Egy kicsit szaglálni kezdtek a hordót. De aztán nem törődtek, hanem egymáshoz simulgattak. És aztán . . . nem csináltak semmit.

— Azt mondta Mihály, hogy hagyjuk magukra, szólt Birike.

— Igen, de én látni szeretném, mit fognak csinálni, és ha valami baj és háborúság esnék köztök, segitenünk is kell.

— Ide állunk az ajtóba és onnan lessük.

— Az jó lesz.

Lesték és nemsokára látták, hogy a cziczák közül Bajuszhegyi megmozdul. Fölkelt és mintha valami gyanusát szimatolt volna, a hordó szélére lépett és lenézett. A másik kettő is megmozdult, de hátrább maradt. Talán megsugtanekik Bajuszhegyi, hogy vigyázni köll.

A két kutyácska aligha sejtette, hogy ott fenn a fejük fölött mozgolódik valaki. Oda sem néztek. A cziczák csak leskelődtek tovább (Lásd a képet a czimlapon.) de nem mozdultak a helyökből. Az ajtóban pedig Bertike és Birike feszülten lesték, hogy most már mi lesz.

Hát nem lett semmi. Azaz mégis lett valami. Bajuszhegyi, miután jó ideig

kémlelődött a kutyákra, végre szépen lassan vissza huzódott és újra lefeküdt. Két társa ugyan-ezt cselekedte. Nyilván nem látták egészen bátorságosnak, hogy sokat mozogjanak, mikor ott lenn két ellenségök talán éppen arra vár, hogy nyakon csipje őket. De a két kutyú meg folyvást úgy tett, mintha semmit sem tudna a szomszédságról s bele unván az álldogálásba, lefeküdtek és kényelmesen elszundikáltak.

— Jaj, ez nagyon unalmas! szólt Birike. Így nem látunk és nem tudunk meg semmit! Alusznak mindnyájan, mint a murmutér.

— Hiába is állunk most itt. Majd később vissza térünk. Addig bizonyosan megeleglünk a heverést.

Ebben nem is csalódott Bertike. Mert mikor jó félóra mulva vissza tértek és az ajtóból ovatosan bekukucsáltak, hát nem láttak semmit. Nem volt ott többé se kutya, se macska.

— Jaj, minek mentünk el! Ki tudja mit csináltak! Hol vannak a cziczák? szólt Birike félig sirva.

— Itt nincsenek, az bizonyos, felelé Bertike szintén aggódva. Bizony meglehet, hogy valami veszedelem történt.

— Micsoda, te?

— Nem tudom . . . de úgy látszik, azok a gonosz kutyák fölfalták a cziczákat.

Most már aztán kicsibe mult, hogy Birike sirva nem fakadt. De Bertike még biztatta, hogy a sirásra később is ráérnek, most még keresgélni köll, hátha mégis rátalálnak a cziczákra. Tehát keresgéltek, de bizony hiába. Nyoma sem volt se kutyának, se macskának.

Most már bizonyos, hogy azok a gonosz kis kutyák megették a szegény kis ciczákat. Siettek is panaszra a vén Mihályhoz, hogy mért adott olyan rossz tanácsot. Az öreg nagyot nevetett.

— Hogy megették? No, akkor ezek esoda kis ebek, hogy kettejükbe bele fért a három cicza.

Bertike és Birike látták, hogy a vén Mihály nem hiszi. Így hát ők sem hittek többé oly nagyon. De ezzel nem volt segítve a bajon, a kis ciczákat mégis oda vannak. Felkutatták az egész házat, de biz' azok szőrén-szálán elvesztek. Most már se pénz, se cicza.

Ugy busultak, hogy semmi játékra sem volt kedvök. Már majdnem estére járt az idő, mikor bele fáradva a busulásba, lassacskán szomoruan sétálni indultak. Alig léptek ki a kapun, egy öreges asszonyt pillantottak meg, aki valamit vitt az ölében. Jó ismerős öreg asszony volt.

— A mi ciczáink! Nézd, Bertike, a mi ciczáink! kiáltá Birike. Az ott Bajuszhegyi, ráismerek!

Az volt, csakugyan. Bertike nagy haragra lobbant. Oda rohant az asszonyhoz és elejébe állt.

— Hogy merte ellopni a mi ciczánkat? Tüstént adja vissza!

— Micsoda? Mit fecseg ifuracskám? Ezek az én macskáim.

— Nem igaz! Én vettem meg ma délután drága pénzen a Janitól. Haza is vittem, de eltűntek.

— A Janitól? Az én vásott fiamtól? Ejnye, ejnye! Mondja csak ifuracskám, hogy volt az?

Bertike hamarosan elmondta. Az öreg asszony nagyon össze ránczolta a homlokát.

— Ej, az a vásott Jani! Mit ki nem eszelt! És milyen csufságot tett rajtam! No hiszen majd ki is kap, a szép tizeskéket és krajczárkákat pedig vissza kapja, ifuracskám.

— De nekem nem a pénz köll, hanem a ciczáim!

— Csak lassan, ifuracskám. Minden meglesz. Mert úgy volt az, hogy hallottam, mennyire szeretik Bertike urfi és Birike urfi az állatokat. Hát gondoltam, hogy a három szép kis macskából egyikkel megkinálom. Elküldtem Janival mind a hármát, hogy válasszák ki, melyik tetszik legjobban. De az imént mind a három kis cicza otthon termett s azt hittem, megszöktek Janitól, tehát újra elhoztam magam. Tessék az egyiket kiválasztani, csak egyet adhatok. Egyet a kántor urnak ígértem, egyet pedig megtartok.

— Akkor Bajuszhegyit választjuk. Az maga is megéri azt a pénzt.

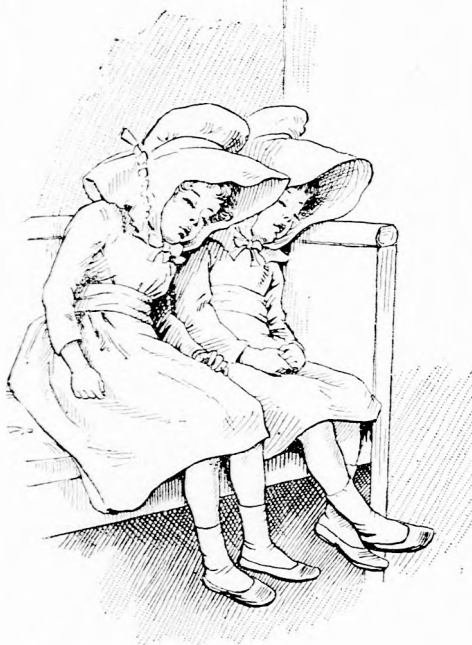
— De nem úgy van az! Janival majd számolok.

Még az este vissza kapta Bertike a szép tizeskéket és krajczárkákat és így most már volt pénz is, cicza is.

Hanem Jani még másnap is tapogatta az oldalát és a derekát, mintha sajogna. És kedvetlenül dörmögte:

— Rossz vásár volt... ha már a kis macskák is elárulják az embert, igazán nem érdemes, hogy effélébe többé bele fogjak.

## VÁRÁS.



**K**ÉT kicsi lány, ikerke,  
Juliska és Birike:  
Együtt ültek a padon,  
És vigan voltak nagyon.

Anna épp csak átszaladt,  
Visszatér egy percz alatt:  
»Hé, messze ne járjatok,  
Szép csöndeskén várjatok!«

Vártak hát szép csöndesen —  
De csak nem jött senkisé.  
Futkorásznak, ugrálnak —  
Semmi nyoma Annának.

Mikor Anna végtire  
A padkához ére le:  
A kis Birit, Juliskát  
Elnyomta a buzgóság.

*Félre hajtván fejüket,  
Egymás mellett csücsültek,  
S azt motyogják álmukba':  
»Mikor jössz már Annuska?«*

## FELEDÉKENY LACZIKA.

(Képpel a 293. lapon.)



A valaki azt mondaná ma Laczikára, hogy feledékeny, az valóban nagy igazságtalanságot követne el. Mert bizony nem az. Sőt az igazat megvallva, azt hiszem, hogy soha sem is volt az. Nagyon eleven, jó esze volt neki mindig. Nem volt arra példa, hogy elfelejtette volna, ha a mama vagy a papa megígérte neki, hogy holnap, vagy holnapután, vagy akár egy hét múlva is czukros gyümölcsöt kap ozsonnára. De azért mégis sokszor azt mondogatta:

— Jaj, bizony elfelejtettem! Nem akartam, de elfelejtettem.

Most már nem mondja, már csak azért sem, mert még ha akarná sem tudná elfelejteni azt a veszelmes napot, amelyen úgy hitte hogy elfelejtheti, amit nem felejtett el.

Szép tavaszi nap ragyogott, kellemes napfényes idő. A mama nem volt otthon, de igen is a nagymama, aki jobb is volt, meg nem is volt jobb, mint a mama. Mert a nagymama sokkal türelmesebb lévén, újra meg újra elmesélte a szép mesét, az ozsonnát is megtoldotta egy kicsit, és nem volt mindjárt kész a büntetés-sel. Hát ez így nagyon jó lett volna. De már az nem volt jó, hogy a nagymama igen pontosan megkivánta, hogy azt tegyék, amit ő mond. Aztán meg

rá is ér, hát mindig utána néz a dolognak. Mikor pedig reá vannak bizva Laczika és a piczi Lottika, akkor nem szabad távozniok a szeme elől. Az pedig unalmas. Mert a nagymama sokszor nem akar kimozdulni a helyéből.

Éppen most is, ebéd után, ott ült a nagy karos-szekében és nézte, hogy Laczika mint lapozgat a képes könyvében, Lottika meg hogy játszik a kis macskával. Talán nem is igen nézte, mert a szemei le-lecsukódtak. Délutánonként el szokott egy kicsit bóbiskolni s Laczika látta, hogy most is nem egyhamar fog a nagymama megmozdulni.

— Kedves nagymama, szólalt meg hirtelen, talán zavarni is fogunk.

— Miért? Mivel?

— Mert talán aludni akarsz egy kicsit... talán jobb volna, ha addig mi kimennénk ide a kertbe.

Ez nagyon szép és gyöngéd figyelem volt, tetszett is a nagymamának, de azért mégis gyanakodott kissé. Azt azonban csakugyan jobb szerette volna, ha a kis Lottika odakint nyávogtatja a kis macskáját.

— Jól van, kimehettek, mondá tehát. De csak ide egészen közel. Maradjatok itt a ház mellett a kis lugasban. Egy lépést sem szabad tovább menni.

— Dehogy megyünk!

— És Laczikára jól vigyázz, el ne botorkáljon valamerre.

— Lesz rá gondom. Majd mutogatom neki a képeket és olvasok neki szép mesét.

Lottikának nem volt kifogása a séta ellen, mert magával vihette kedves kis

macskáját. Kimentek tehát és egyenesen a lugasba tartottak. Laczika pontosan be akarta váltani az ígérletét. Majd megmutatja ő, hogy már legény a talpán, akiben meg lehet bizni.

Elővette a képes könyvet és magyarázgatta Lottikának a szép képeket, elmondta hozzájuk a szép meséket s a kicsike ezt olyan érdekesnek találta, hogy még a cziczáról is megfélekedett. A kis czicza különben is szépen csöndesen viselkedett, fölágaskodott Lottikának a vállára (Lásd a képet a 293. lapon) és szintén bele bámult a képes könyvbe, mint ha ő is nagyon érdekesnek találná azokat a képecskéket és meséket.

Hyténképen igen szépen elmulatgattak ott a lugasban és Laczika szinte büszke volt rá, hogy hugocskájának milyen kitűnően tudja elmondani a szebbnél szebb történeteket. Csakugyan olyan érdekesek voltak azok, hogy Lottika nem győzte hallgatni. Egyszerre azonban mégis eszébe jutott valami.

— Hova lett a cziczuskám?

Körül néztek. Hát biz' a kis macska, úgy látszik, megelégelte a képeket, meséket és más mulatságot keresett; mert hiába néztek szét, hiába hívogatták, nem került elő. Lottika nagyon nyugtalan lett s most már neki sem köllött se képecske, se mesécske, hanem a cziczáját akarta vissza kapni.

— Itt lesz valahol közel, biztatta Laczika.

— De mikor nem látom! Menjünk és keressük meg.

— Jól van, hát keressük meg.

Akár mindjárt meg is mondhatom, hogy rossz irányban indultak, mert a kis czicza a házba tért vissza. Ha Laczika és Lottika is oda indulnak, mindjárt rátalálnak; és még hozzá ezzel igen szépen megtartották volna, amit a nagymamának ígértek. De hát a nagy kertbe kísértálni sokkal mulatságosabb volt és Laczika jól tudta, hogy a nagymama most oda benn kényelmesen szunyókál. Igaz, hogy ígért valamit a nagymamának, de azt már talán elfelejtette. Elég az hozzá, megindultak és annyira kedvökre való volt a séta, hogy csakhamar nem is igen gondoltak arra, hogy volta-képen miért indultak utnak.

Legelőször is a virágokhoz értek, melyek már nyiladozni kezdtek. Lottikának nagy gyönyörösége telt bennök, még a cziczárúl is megfélekedezett és nagy kedve lett volna le is tépni egy pár szép virágot; csak hogy nem messze dolgozgatott a kertész és minduntalan oda nézegetett, sőt egyszer-kétszer fenyegetőleg intett is, hogy nem szabad hozzá nyulni a virágokhoz.

— Ne bántsuk, szólott Laczika. Az a goromba kertész még beárulna a nagymamánál és akkor nem kapnánk oszonnát.

Ez már fontos ok volt, mert az oszonnát Lottika még a virágnál is jobban szerette. Inkább odább sétáltak tehát a méhes felé, melyet Lottika szintén szeretett volna közelelről megtekinteni, mert hallotta, hogy azok a szorgalmas méhecskék ott készítik a jó mézet. A méhecskék azonban, úgy látszik, nem igen szerették a kíváncsi látogatókat s amint Laczika és Lottika közel jutottak a méh-

kasokhoz, azt vették észre, hogy veszedelembé kerültek. A méhek haragosan zsongva röpkedtek feléjük.

— Fussunk innen, még megcsipnek! szólott Laczika.

El is futottak és meg sem álltak a halas tóig. Ez is nagyon tetszett Lottikának, kivált mert a halacsókák nem voltak olyan veszedelmesek s morzsát várva, seregestül jöttek a víz szélére. Ezt nagyon mulatságos volt nézegetni; de Laczika egyszerre mintha azt hallotta volna, hogy messziről, a házból a nagymama hívja.

— Jaj, most már siessünk vissza!

Lottika azonban nem találta ezt nagyon sürgetősnek.

— Én nem megyek, én még a halacsókákat akarom nézni.

— Most nem lehet, induljunk! Jőjj, ha mondom!

Kézen ragadta Lottikát. De a kicsike akaratos kis jószág volt és nem tágitott. Megvetette a lábát és nem engedte magát elhuzni. Laczika pedig meg akarta mutatni, hogy bir vele, ő az erősebb, tehát huzta egész erejéből. Bizonyosan el is huzta volna, de a Lottika kicsi kezeckéje egyszerre csak kisiklott s a kis leányka, amint a tó szélén állt, hirtelen hátra bukott és nagyot locssanva zuhant bele a vízbe.

Két rémült sikoltás hallatszott s Laczika elképedve bámult a vízre. Igen bizony, ott vergődött, fuldokolt Lottika. A víz ott a tó szélén nem volt olyan mély, de tökéletesen elég arra, hogy az olyan kis leányka bele fuljon. Ezt már Laczika is megértette s rémületében ruhástól bele szaladt a vízbe, hogy talán

még a sekélyebb vízben eléri Lottikát. De az erős zuhanástól Lottika nagyot lendült befelé s Laczika már hón-aljig gázolt a vízben, mégis hiába nyújtogatta a kezeit hugocskája után. S ha még egyet-kettőt lép, ő is elveszti lába alól a földet és bele merül a veszedelembe.

Szerencsére a kertész, aki szemmel tartotta őket, hallotta a sikoltást és csakhamar ott termett. Kilóditotta Laczikát a partra és kimentette Lottikát is, aki azonban már annyi vizet nyelt, hogy alig-alig eszmélt.

A kertész bevitte a házba s Laczika csuron vizesen ballagott utána, mert nem tehetett egyebet. Az ajtóban állt a nagymama s látva, megtudva a bajt, eleinte nem is ügyelt Laczikára, csak a kis leányt gondozta. Lefektette, melengette, ápolgatta s csak akkor nyugodott meg, mikor látta, hogy talán mégsem lesz a kicsikének nagy baja. Laczikának ez alatt csupán annyit mondott, hogy menjen a dadához, aki majd szárazba öltözteti.

Laczika legjobban szerette volna, ha valami szigorú büntetéssel hamar tullesik a bajon. De a nagymama nem büntette. Csak komolyan, szigoruan nézett rá s így szólt:

— Én hibáztam, hogy biztam benned. Többé nem teszem; nem lehet bizni abban, aki megfélejtkezik ígéretéről.

Szégyenkezve hallotta ezt Laczika és még inkább röstelte, mikor tapasztalhatta, hogy a nagymama csakugyan úgy tesz, a miként mondta. És ezen nem lehet másképp segíteni, mint kitartó törekvéssel, hogy vissza nyerje a nagymama bizalmát. Rajta is van azóta Laczika

nagyon, hogy többé meg ne feledkezzék arról, amit ígért. És idővel a nagymama talán megint jobbat fog gondolni felőle.

**NYELVTÖRŐ.**

— *Ügyes kis gyermekek számára.* —

Össze gyűjtötte Béla bácsi.

Kértem kaptam körösi kerti körtét.

\*

Jobb hat tyuknyak hat lúdnynaknál.

\*

Csengeri csikós itat a Tiszán, három cserép csengő cseng a csengeri csikós csengős csikájának a nyakán.

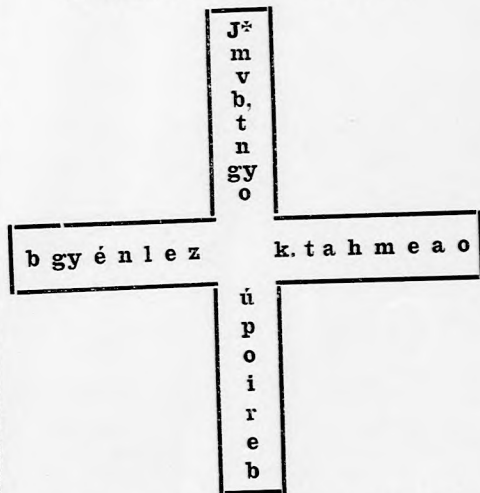
\*

Kicsi süts. mit sütsz? Rozslisztból rozslaskát sütsz?

\*

Pipakupak. (Ezt ötször egymásután melyötök tudja gyorsan és hibátlanul elmondani?)

**KERESZT-REJTVÉNY.**



A csillaggal jelölt betűtől kiindulva s körben haladva egy ismert közmondást kapunk.

## MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLII. kötet 17-dik számában közölt koczka-rejtvény megfejtése:

K	Ö	L	CS	E	I
Ó	R	N	A	GY	
L	A	M	A		
CS	A	P			
E	Z				
I					

Helyesen fejtették meg: Galamb Ilona és Rózsa, Dunay Margit, Bärkányi Ödön, Deutsch Rózsika és Imre, Patterson Margit és Orsolya, Steiner Boriska, Schunda Károly, Révy Emil, Véghely Flóra és Dezső, Sturm Margit, Schulhof Adél, Matuska György, Hirschler Jolán, Szinyei Rózsika, Lénárd István, Benedek Pista, Mäder testvérek, Hegyessy Jolán, Kisági Ilona, Beck Irén és Sárka, Maller Margit, Paulina, Adél és Imre, Kéler Ida, Mössmer Pál, Pollák Dezső, Mahrer Aranka, Salamin Andor, Adriányi Eszti, Kovács Erzsike és Ilonka, Biedermann Frida, Dousa József, ifj. Geist Lili, Csiki Antal (hiányosan), Gyulay László és Lajos, Wittchen Elza.

\*

A »KIS LAP« XLII köt. 16-dik számában közölt rejtvények megfejtését még beküldték: Steinberger Kató, Salamin Andor, Tsaák Laci.

## FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

**Böjthy Aladár.** Budenz, e napokban elhalt kiváló magyar tudósnak jelentőségét csak akkor fogod megismerni, ha a felsőbb iskolákon, kiváltképp az egyetemen, összehasonlító nyelvészettel fogsz majdan foglalkozni, amire, mint mondod, annyi vonzódással viseltetel. — **Finitzer Gizela.** Besoroztam. — **Szigeti Tibor.** Fölépüléset örvendő tudomásul veszem, a piczike Edithhez pedig mindnyájatoknak sok szerencsét kívánok. Az a vendég, akiről meg-

emlékezel, valóban egyik nagy alakja a magyar szabadság-harcznak. — **Weisz testv.** Már most tehát csak várjuk a kedvező idő felderültét. Adja az Ég, hogy mentül előbb következzenek be. — **Csíkay Anuska.** Téged is örvendezve köszöntelek a felgyógyultak sorában. A hiányzó számokat megküldetem. **Véghely Flóra és Dezső.** Nem lesz nagyon is könnyű? — **Dr. Sz. Jolánkának** az ön ajánlatára nincs szüksége, de igenis önnel azövére. Már nálunk hírlapoknál ez a rend. A szíves köszöntést harsogva viszonzunk. — **Matuska György.** Azt a kis mesét Tamás bácsi írta, aki Forgó bácsinak egy régi jó barátja s a »Kis Lap«-nak legrégebb híve. — **Salamin Andor.** Rejtvényedet besoroztam. Kéréseddel a »K. L.« kiadó-hivatalához fordulj, lakhelyed megjelölésével, mely leveledből kimaradt. Különben a »Kakukos óra« azóta teljesen megjelent a »Forgó bácsi könyvtára«-ban (Eggenberger: Hoffmann és Molnár kiadása, Ferenczi-tere) amely kötetben több elbeszélés is van s ára csak 80 kr. Azt a számot, melynek megjelenése óta 13 év múlt el, már hasztalan is keresnéd, mert végképen elfogyott. Megörülnek, ha felgyógyulásod fölül tudósítanál. — **Szankóczy Lenke.** Minden kalendáriumot átkutatnál s nem leltél szentet, aki a te nevedről értene, így panaszkodol. Mondanám meg, mi is a te neved, erre kérsz. Bizony kis lányom, ebben a dologban én nem segíthetek. Szent Lenke nincs, amint hogy Árpád, Taksony, s a többi ősi magyar ősünk neve sem foglaltatik benne a naptárakban. (A Gyulára, Bélára csak úgy csavarták rá a Julius és Adalbert neveket, mint Rudolfra a Rezsőt.) De úgy gondolom, hogy a német Lenchenből eredhet a magyar Lenke. Lenchen pedig a Helenchen megrövidítése, és eszerint tán Ilonka is volnál te, mint ahogy Henrik (az ő német Hennerichből, áthajlással: Emmerichből) jó magyarán Imre. S ha már van Henrik-Imre, lehessen Lenke-Ilonka is. — *Több levélről a jövő számban.*

## JÓTEKONYSÁG.

*Árva- és Thuróc- vármegyei inséges hazánkfiai fölsegélésére küldöttek:* Ragályi Ilona gyűjtése 4 frt 20 kr., Kiss Berta, mint egy műkedvelői előadás jövedelmét 1 frt 30 kr., (Közreműködtek: Weltmann Irén k. a. Kollmann Serafina, Engländer Zsófia, Kiss Berta és Kiss Lajos.) Schvitzer Margit és Toni, 1 frt., *Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.*  
*Forgó bácsi.*